

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa Z. sp. z o.o. sp. k. w B. i P. Z.
przeciwko Uniwersytetowi [...] w W..
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda P. Z. na rzecz pozwanego Uniwersytetu [...] w W. kwotę 2.160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądza od powódki Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej na rzecz pozwanego Uniwersytetu [...] w W. kwotę 3.240 (trzy tysiące dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 lipca 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu sprawy z powództwa Z. spółki z o.o. sp. k. w B. i P. Z. przeciwko Uniwersytetowi [...] w W. o zapłatę, na skutek apelacji Powodów od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 17 stycznia 2017 r. sygn. akt I C [...], oddalił apelację, zasądził od Powoda P. Z. na

rzecz strony pozwanej 7.734 zł kosztów postępowania odwoławczego i od strony powodowej Z. spółki z o.o. w Z. na rzecz strony pozwanej 11.601 zł kosztów postępowania odwoławczego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożyli Powodowie, zaskarżając go w całości. Zarzucili naruszeniu przepisów prawa materialnego tj. art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez dokonanie nieprawidłowej wykładni wskazanego przepisu i w konsekwencji pozbawienie Powodów prawa do rozpoznania sprawy w II Instancji, naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. naruszeniu przepisu art. 398²⁰ k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 i 385 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako podstawę wskazano art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., albowiem zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, a nadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, tj. występuje przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Pozwany Uniwersytet [...] w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej złożonej przez Powodów, a w przypadku jej przyjęcia do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej oraz w każdym z tych przypadków o zasądzenie na rzecz Pozwanego od Powodów kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W polskiej procedurze cywilnej skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego jest ukształtowana jako środek zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym (szczególnym). Jego rozpoznanie musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, obok interesu indywidualnego skarga powinna mieć swoje źródło w interesie publicznym. Postępowanie kasacyjne nie jest bowiem postępowaniem przed sądem trzeciej instancji

(odwoławczym od orzeczeń wydanych przez sądy dwóch instancji w sprawie indywidualnej skarżącego). Powyższe okoliczności determinują zakres dopuszczalności skargi kasacyjnej, charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, a także - co pierwszorzędne na etapie rozstrzygania w ramach tzw. przedsądu – wymagania stawiane treści skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących przypadkach: jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach oceny wniosku o skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy ogranicza się wyłącznie do wskazanych w skardze okoliczności uzasadniających jej przyjęcie. Na tym etapie nie podlegają ocenie Sądu Najwyższego podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie.

Wykazanie występowania przesłanki skargi kasacyjnej, jej prawidłowe, wyczerpujące i zgodne z utrwalonymi w judykaturze standardami uzasadnienie spoczywa każdorazowo na skarżącym, który w zależności od występującej w jego ocenie przesłanki oraz treści przepisów i wskazywanych problemów, powinien przedstawić wywód odpowiadający wymaganiom stawianym profesjonalnemu pełnomocnikowi i stanowiący wykazanie przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W przypadku wskazanej przez Skarżących w niniejszej sprawie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wypada przypomnieć, że w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności zachodzi wówczas, gdy wykazane zostaną łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa dokonane przez Sąd *ad quem* w skarżonym orzeczeniu. Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby

głębszej analizy jurejdykcyjnej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 622/15, niepublikowane). Okoliczności te powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła. Oznacza to, że wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, dostrzegalnej bez głębszej analizy prawnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący przedstawiając powyższe powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (zob. *inter alia* postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie zawierała wystarczająco umotywowanego wniosku o przyjęcie do rozpoznania, a tym samym uzasadnienie wniosku nie czyni zadość powyższym wymaganiom. Wywód Skarżących sprowadza się do wskazania, iż Sąd *ad quem* bezpodstawnie uznał, iż jest związany stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt V CSK 200/18, a tym samym w ocenie Skarżących nie rozpoznał apelacji merytorycznie i pozbawił Skarżących prawa do rozpoznania apelacji przez niezależny i samodzielny sąd. Tak sformułowane ogólnikowe zarzuty na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie są wystarczające i nie doprowadziły do wykazania, iż Sąd odwoławczy wydał orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami bądź wydał je w wyniku oczywiście błędnej, dostrzegalnej bez głębszej analizy prawnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący w szczególności nie wskazali przepisu, którego naruszenie jest oczywiste i rażące, a które uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wypada przypomnieć, że w tym zakresie wywód zawarty we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu stanowić ma wyodrębnioną część skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 398²¹ k.p.c.

jw